

İstanbul
İl Millî Eğitim Müdürlüğü

Hikâye Işıkları

ŞEHİT ANIL KAN AYBEK ORTAOKULU
GELECEĞİN YAZARLARI PROJESİ

Bu kitap, İstanbul İl Milli Eğitim Müdürlüğünün “*Geleceğin Yazarları*” projesi kapsamında **Şehit Anıl Kaan Aybek Ortaokulu** öğrencileri tarafından hazırlanmıştır.

HİKÂYE IŞIKLARI

İmtiyaz Sahibi

Hüseyin AL

Komisyon

Filiz ÖZCAN

Merve YILDIZ

Hacı KABAK

Proje Sorumlusu

Filiz ÖZCAN

Editör

Merve YILDIZ

Tasarım

Hacı KABAK

İletişim

<https://sehitanilkaanaybekortaokulu.meb.k12.tr>

Nisan 2024

İSTANBUL

İÇİNDEKİLER

1. Sunuş.....	3
2. Ön Söz.....	4
3. Gururum 23 Nisan – Firdevs Asya BİÇER.....	5
4. Doğru Yol – Firdevs Asya BİÇER	6-7
5. Ben Ay'ım – Firdevs Asya BİÇER	8
6. Beklenen Minik – Firdevs Asya BİÇER	9
7. İnsan Sevgisi – Firdevs Asya BİÇER	10-12
8. Sevgi – Ayşe TAÇYILDIZ	13
9. Kumbara Ruhum – Ayşe TAÇYILDIZ	14
10. Sporun Faydaları – Ayşe TAÇYILDIZ	15
11. Güzel ve Çirkin – Başak Su ÖZKAN.....	16-17
12. Oyun – Başak Su ÖZKAN.....	18
13. Zambaklar – Başak Su ÖZKAN.....	19-21
14. Cuma – Beril GÜNASLAN	22
15. Kedi – Beril GÜNASLAN	23
16. Küçük Kardeşim – Damla DEMİRKAPI.....	24
17. Fobi – Elif TEKNECİ.....	25
18. Sevgi Nedir? – Elif TEKNECİ.....	26
19. Kutup Yıldızı – Elif TEKNECİ	27
20. Renkler – Gülce Mina GÜRYEL.....	28
21. Okuldan Mükemmel Anma Programı – Nisa AK.....	29
22. Kuş Gibi – Nisa AK	30
23. Voleybol Filesini – Nisa AK	31
24. Öğretmenler Günü – Nisa AK	32
25. Kedi Kasabası – Murat Efe IŞIK.....	33
26. Saygısız Bir Kadın ve Arkadaşı – Murat Efe IŞIK	34
27. Korku Dolu Günüm – Zeynep Sena ERDOĞAN.....	35
28. Çocuk Bayramı – Zeynep Sena ERDOĞAN	36
29. Kitap Gibi – Zeynep Sena ERDOĞAN	37
30. Okuldan Eve Gidiş Yolum – Zeynep Sena ERDOĞAN	38
31. Küçük Bir Gizem – Zeynep Sena ERDOĞAN	39-40
32. 23 Nisan (Şiir) – Beril GÜNASLAN	41
33. 10 Kasım (Şiir) – Eren GÖRÜRSEN	42
34. 23 Nisan (Şiir) – Eren GÖRÜRSEN	43
35. Kızılay (Şiir) – Eren GÖRÜRSEN	44
36. Öğretmen (Şiir) – Eren GÖRÜRSEN	45
37. Ürkek Sokaklar (Şiir) – Eren GÖRÜRSEN	46
38. 23 Nisan (Şiir) – Gülce Mina GÜRYEL	47
39. Tutulma (Şiir) – Gülce Mina GÜRYEL	48
40. Atölyemiz	49-52

Değerli Okuyucular,

Şehit Anıl Kaan Aybek Ortaokulu olarak edebi yetenekleriyle göz kamaştıran öğrencilerimizin kalemlerinden doğan eserleri sizlere sunmaktan büyük mutluluk duyuyoruz.

Eğitim-öğretim faaliyetlerimizin temel amacı sadece akademik başarı değil, aynı zamanda öğrencilerimizin yaratıcılığını ve düşünsel kapasitelerini geliştirmek, onları düşünmeye teşvik etmek ve kendi seslerini duyurmalarına olanak tanımaktır. Bu doğrultuda “**Geleceğin Yazarları**” projesi ile öğrencilerimizin kalemlerinden akan düşünceleri ve duyguları ön plana çıkarıyoruz.

Her bir öğrencimiz, bir dünyadır ve bizim için önemli olan her bir öğrencimizin potansiyelini keşfetmek ve desteklemektir. Yazı, sadece kelimelerin bir araya gelmesinden ibaret değildir; aynı zamanda bir kültürün ve toplumun birikiminin, duyguların ve düşüncelerin ifadesidir. Bu sebeple, öğrencilerimizin kalemlerinden çıkan her bir eser, gelecek nesillere bırakılacak önemli bir miras olacaktır.

Bu projede emeği geçen her öğrencimize ve onları destekleyen öğretmenlerimize içten teşekkürlerimizi sunuyoruz. Onların yaratıcı süreçlerine dahil olmak, içlerindeki potansiyeli ortaya çıkarmak ve onları aydınlık yarınlarına hazırlamak bizim için büyük bir onurdur.

Geleceğin yazarlarına, onların yolculuğunda ışık olmaları için gerekli desteği sunmaya devam edeceğimizi belirtmek isteriz.

Hüseyin AL
Okul Müdürü

ÖN SÖZ

Değerli Okurlar,

Bu kitap, sizleri bir maceraya davet etmek ve duygularınıza hitap etmek amacıyla kaleme alındı. Şiirlerden hikâyelere, masallardan anılara kadar geniş bir yelpazede sunulan eserlerle dolu.

"Hikâye Işıkları" adını verdiğimiz bu kitap, okulumuzun değerli öğrencilerinin yaratıcılığını ve duygusallığını yansıtan bir derleme. Her bir sayfasında bir öğrencinin iç dünyasına dokunan, yaşanmışlıkların ve hayallerin izlerini taşıyan eserler bulacaksınız.

Bu kitabın ortaya çıkmasında emeği geçen her bir öğrenciye içten teşekkürlerimizi sunuyoruz. Onların duygu dolu kelimeleriyle donattığı bu eserler, okuyucularına bir yolculuk vadediyor.

Keyifli okumalar dileriz.

Proje Komisyonu

Firdevs Asya Biçer

GURURUM 23 NİSAN

Bugün bir çocuk için en özel gün. Bugün 23 Nisan Çocuk Bayramı. Dünyanın hiçbir ülkesinde bir bayram çocuklara hediye edilmemişken bizim bu güne sahip olmamız hem onur hem gurur verici. Biz çocukların yarının liderleri olacağımızı ön gören atamızın bize kutlu bir armağanı...

Bu bayram bana çocuk olsam da çeşitli haklara sahip olduğumu hissettirir. Eğitim, sağlık ve güvenlik alanlarında bana çeşitli imkânlar sağlar. Sağlıklı bir çocukluğa sahip olmam için aileme, topluma ve devlete sorumluluklarımı hatırlatır. Çocuk olsam da benimde bir birey olduğumu vurgular. Bu özel gün umudun ve geleceğin biz çocuklar olduğumuzu ifade eden bir gündür.

Bugün öyle bir günkü, güneş bile farklı parlıyordu. Sokaklar bayraklarla süslenmiş, renk renk balonlar duvarlara asılmış, sanki her yerde bir festival coşkusu var. Kuşlar farklı cıvıldıyor, kelebekler bir çiçekten diğerine sanki bu coşkuyu hissediyormuşçasına uçuşup duruyor. Okulumuz sanki bir peri masalından çıkmış gibi renkli afişlerle, çiçeklerle süslenmiş. Dört bir yanda bizler

için hazırlanmış oyun alanlar, sanki yağmuru bekleyen çiçekler gibi bizi beklemekte. Bütün çocuklar heyecanla oradan oraya koşuşturuyor. Kendime engel olamıyorum, içimden dört bir yana koşmak geliyor. Avaz avaz bugün 23 Nisan diye bağırarak istiyorum. İçimdeki mutluluğun, heyecanın tarifi yok. Sanki uzunca bir süre görmediğim arkadaşşıma kavuşmuşum gibi. Öylesine büyük bir mutluluk.

Günün sonuna doğru kendimi yorgun ama mutlu bir şekilde hissettim. Bugün, arkadaşlarımla bir araya gelerek neşeye vakit geçirdiğimiz, ağız dolusu kahkaha attığımız, yeni doğmuş bir tay gibi oradan oraya coşkuyla koşuşturup durduğumuz bir gün oldu. Sahip olduğumuz özgürlüğümüzü ve haklarımızı kutladık. Gün bitip odama geçip yatağıma uzandığımda yüzümde yorgun ama bir o kadar da gururlu bir ifadeyle tüm gün yaşadığım tarif edilmez mutluluğu bir kere daha zihnimde canlandırdım. Bize bu bayramı bahseden yüce atama sonsuz minnet duyarak dinlenmeye koyuldum.

Firdevs Asya BİÇER

DOĞRU YOL

Liselileri bilir misiniz? Ortaokuldan sonra, yetişkinliğe adım atan gençler . İşte Burak da onlardan biriydi. Ama Burak'ın farklı yönleri vardı. Burak; duygularına ve düşüncelerine kendi içinde yaşardı, kimseyle konuşmazdı. Bu özellikleri dışında Burak tam anlamıyla müzik tutkuydu. Müzik, onun yaşam kaynağıydı.

Sabahın köründe kalkmak mı zordu yoksa kalkıp da okula gitmek mi diye düşünürken istemsizce yatağından kalktı. Elini yüzünü yıkadı, sırf midesine bir iki lokma girsin diye bir şeyler atıştırdı. En sonunda da üstünü giyinip evden dışarı çıktı.

Dünkü kasvet veren havanın aksine bugün hava güneşliydi. Akşamki yağmur yüzünden otoparka kilitletiği ucuz, eski ama bir o kadar iş görür bisikletine bindi, en sevdiği şarkı CD'sini MP3 çalarına taktı ve okula doğru yol aldı. Okula vardığında her zamanki gibi yine geç kalmıştı. Sınıfa girdiğinde hoca yoklama alıyordu ve yine Burak'a gözlüklerinin altından ters ters baktı. Burak sessizce yerine geçerken "Yine her zamanki gibi sıkıcı bir gün." diye içinden geçirdi. Öyle ya da böyle nihayet bu okul günü de sona ermişti. Son zilin çalmasıyla bütün okul paldır küldür sınıfları boşalttı. Her zamanki gibi sınıftan en geç çıkan Burak'tı. Bu gün haftanın son günü olduğu için yüzünde ufak bir tebessüm oluştu . Bisikletine bindi MP3 çalarını açıp derin bir nefes aldı ve eve doğru pedal çevirmeye başladı başladı. Başını kaldırdı ve gökyüzüne baktı. Hava kötüleşmeye başlamıştı. Sanki yağmur yağacak gibiydi .Burak bisikletini otoparka kilitlemeyi daha

mantıklı buldu. Bisikletini güzel bir şekilde kilitledi. Tam o esnada hoş bir şarkı duydu. Hatta bu bir şarkı değil ,insana hayaller kurduracak türden bir melodiydi. Burak bu melodiyi çok beğenmişti. Sesin geldiği yere doğru yürümeye başladı. Sonunda bu sesin kaynağını bulmuştu. Belli ki yeni yıkamadan çıkmış, gri renkte pahalı bir arabanın önünde durdu. Arabanın şoför koltuğunun yan tarafındaki cam açıktı. Burak, birkaç adım geri gidip arabadaki kişiye baktı. Ne yaşlı ne de genç olan bu adam belli ki otuzlarının ortasındaydı. Burak, hemen kadar gidip şarkının ismini sormak istese de insanlarla iletişim kurmakta zorlandığı için konuşmadan evine gitti.

Hafta sonu çok hızlı geçmişti. Burak her zamanki gibi sıradan bir gün gibi hazırlanıp asansöre bindi. Asansörde tanıdık bir yüz vardı. Burak bu yüzü nasıl unutabilirdi ki? Bu o büyüleyici şarkıyı dinleyen adamdı, telefonla konuşuyordu. Sesli oldukça heyecanlı geliyordu. Burak'ın asansöre bindiğini görünce merhaba anlamında kafasını öne eğdi. Burak da aynı şeyi yapmakla yetindi. Adam "Demek çok beğendiler şarkıyı ha! İyi iyi." dedi telefondaki kişiye. Burak daha fazlasını duymadan asansörden indi ve bisikletine binip yoluna gitti.

Son ders zili çalınca Burak çabucak çıkıp her zamanki gibi MP3 çalarını çalıştırdı ve bisikletinin pedallarını çevirmeye başladı. Nihayet eve dönen Burak atıştırmak için ekmek arası zeytin peynir yaptı ve masasına oturdu. Sessiz ortamda durmaktan nefret ettiği için

eskimiş radyosunu açtı. Ve o da ne? Kaderin cilvesi olacak ki radyoda program yapan o Ses Burak'ın otoparkta ve daha sonra asansörde gördüğü o adamdı. Ve adam radyodaydı. "Evet iyi akşamlar değerli dinleyicilerim ben Umut Paker. Bugün, size daha önce de bahsettiğim şarkının bir kısmını dinleteceğim. Umarım beğenirsiniz." dedi. Hemen ardından şarkı başladı. harikuladeydi. Burak, günlerdir bu şarkıyı dinlemek için yanıp tutuşuyordu. Sanki hastaydı da ilacı bu şarkı gibiydi. Gözlerini yumdu ve kendini müziğe bıraktı. Her şey çok güzel giderken birden şarkı yarıda kesildi. Adam konuşmaya başladı "evet değerli dinleyicilerim umarım şarkımı beğenmişsinizdir. Satışa çıkmaya başlayınca sizi haberdar edeceğim. Değerli vaktinizi bana ayırdığınız için teşekkür ederim. İyi akşamlar güzel insanlar." dedi. Burak farklı duygular içerisindeydi. Şarkıyı dinlediği için sevinçliydi fakat dahasını istiyordu. Bu kadarı onun için yeterli değildi. Ama maalesef yapacak bir şeyi de yoktu. Birden telefonunu eline aldı. Instagram'a girdi ve Umut Paker'in hesabını buldu. Evet ona yazacaktı. şarkısını kendisiyle paylaşıp paylaşmayacağını soracaktı. Ama yapamadı. Yatağına girip müzik eşliğinde uykuya daldı.

Ertesi sabah kulakları sağır eden alarm sesiyle uyandı. Elini yüzünü yıkadı, müzik eşliğinde kahvaltısını yaptı ve üstünü giyindi. Hiç sevmediği ama gitmek zorunda olduğu okula gitmek için evden çıktı. Asansöre bindi ve otoparka indi. Bisikletini kilitlediği yere doğru yürüdü. Yan tarafta Umut Paker'in arabasını gördü. Arabaya uzaktan şöyle bir baktı. İçinde kimse yoktu ama, camları açıktı. Ve gördüğü şey onu şok etti. Umut Paker'in yeni çıkacak şarkısının CD'leri öylece karşısında duruyordu. Burak ne yapacağını bilemedi. İşte o çok beğendiği, sürekli dinlemek istediği, bir türlü aklından çıkmayan o şarkı sadece birkaç adım ötesindeydi. Burak o CD'lerden birini almak istedi. İçlerinden birini alsa kim fark edebilirdi ki? Kimse. Üstelik bu şarkıyı onun kadar sevebilecek kimse de olamazdı. Arabaya bir adım yaklaştı, yaklaştı ve yaklaştı. İşte tam şu an arabanın kapısının yanındaydı. Elini Arabanın camından içeri soktu an Cd onundu. CD'yi alıp almamak konusuna gelgitler yaşarken eli titremeye başladı. Soğuk soğuk terliyordu. Parmaklarının uçlarından, saçlarının tellerine kadar bu terlemeyi hissediyordu.

Kaskatı olmuş vücudu ve kitlenmiş eliyle çok zor bir durumdaydı. Yüzü, elleri alev alev yanıyordu. Arabanın camından kendini gördü yüzü kıpkırmızıydı. Eline uzatmak istiyordu ama kuvvetli bir güç sanki elini geri çekiyordu. Bunu gerçekten yapacak mıydı? CD'yi alması demek, düpedüz hırsızlık yapması demektir. Hatta ve hatta bunun adı emek hırsızlığıydı. Burak, ahlaklı bir çocuktur. Böyle bir hata yapamazdı. Ne aileden aldığı terbiye ne de karakteri onun bunu yapmasına izin verirdi. Nihayet doğru tarafı seçti, CD'yi almaktan vazgeçti. İstemeye istemeye arkasını döndü ve arabadan uzaklaşmaya başladı. Tam bir iki adım atmıştı ki arkasından "Hey! Genç." diye tanıdık bir ses duydu. İşte bu Umut Paker'di. "Müzik dinlemeyi sever misin?" "Burak evet anlamında başını salladı." Çok iyi, ben de yeni bir şarkı çıkartmaya hazırlanıyorum. Dinleyip bana fikrini söyler misin?" "Dedi ve arabanın içindeki CD'lerden birini Burak'a uzattı. Burak'ın gözleri parladı. Mutluluktan nefesinin kesildiğini hissetti.

Teşekkür etmek istiyordu ama ağzından bir türlü kelimeler çıkmıyordu. Gülümsedi ve kısık bir ses tonuyla "Teşekkür ederim." dedi. O an sanki dünyada Burak'tan başka kimse yoktu. Bisikletin yanına gidinceye kadar kuş olup uçmuştu. Bisikletinin kilidini açtı, CD'yi MP3 çalarlarına taktı. Bu kez her zamankinden farklı olarak okula doğru sevinçle pedal çevirmeye başladı.

Firdevs Asya BİÇER

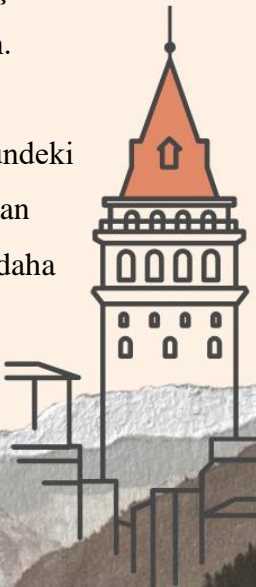
BEN AY'IM

Ben geceleri ortaya çıkan gökyüzündeki en büyük ve en parlak gök cismi olan Ay'ım. İnsanlar, güneşten aldığım ışık yüzünden beni yargırlar. Hiçbir faydam olmadığını, ışığımı bile güneşten aldığımı söylerler. Halbuki dünyanın tek doğal uydusu benim. Hatta ve hatta insanlar kendi dünyalarını koruyamadıkları için ve dünyadaki kaynakları boşa harcadıkları için benden yardım istediler. Ben onlara elimden geldiğince yardım etmeye çalıştım ama beni beğenmediler. Beni sevmediler. Onlar fark etmese de ben duygularıma göre kendimi değiştirdim. Yeniay oldum. Çünkü üzülmuştüm, hor görülmüştüm, aşağılanmışım. Kimse ağladığımı görmesin diye gizlendim. Görünüp ne kendimi ne de beni sevmeyenleri mutsuz

etmek istemiyordum.

Sonra sesler duymaya başladım “Ay nerdesin, karanlıktan çok korkuyorum, lütfen geri gel.” Beni sevenler olduğunu nasıl unutmuştum? Kendim üzülmeiyim diye onları bırakmışım. Bu hiç adil değildi. Gizlenip, kaçmakla kimse bir şey olamazdı. İlk dördün oldum. Beni sevenler için saklandığım yerden çıktım ama üzerimde hüznün olduğu için bir yanım hala buruktu. Özgüvenim iyice yerine geldi. Artık kendimi mükemmel hissediyorum. Dolunay oldum. Birçok insanla mutluluğumu paylaşıyorum.

Ben geceleri ortaya çıkan gökyüzündeki en büyük ve en parlak gök cismi olan Ay'ım. Umarım beni sevenleri bir daha hiç kaybetmem.

Firdevs Asya BİÇER

BEKLENEN MİNİK

Bugün gerçek mi yoksa kurduğum hayallerden biri mi kestiremiyordum. Gerçekten senelerdir hayalini kurduğum bir kardeşim mi olacaktı? Ben, abla mı olacaktım? İyi bir abla olabilecek miydim? Aklımdaki bu soruların sonu yoktu. Mutluydum ama gergindim. Bugün sırf sınavım var diye kardeşimin doğumunu göremeyecektim.

Kalktığımda annem ve babam çoktan gitmişlerdi. Dayımla dışarıda kahvaltı yaptık. Okula gidip sınava girdiğimde aklımdaki her şeyin silindiğini fark ettim. Düşündüğüm tek şey vardı, kardeşim. Öğretmenim durumu bildiği için sınavımı bitirir bitirmez çıkmama izin verdi. Koşarak dışarıda beni bekleyen dayımın yanına gittim. Annemle bu günü planladığımız için üstümde “Ben Abla Oldum” yazan tişörtümü giydim. Annem bu kıyafet için çok uğraşmıştı ve gerçekten çok güzeldi. Tişörtü giydiğim an ablalık duygusunu benimsedim.

Hastaneye vardık. Kardeşimi görmek için sabırsızlanıyordum. Odaya gitmek için asansöre bindiğimizde dünya o an durdu. Zaman ilerlemiyor, saatler çalışmıyordu. Asansörde durduğumuz iki dakika bana yarım saat gibi gelmişti. Kavuşmak istiyordum kardeşime. Minik ellerini tutup öpmek, bebek kokusunu içime çekmek istiyordum biran önce. Asansörün kapısı açıldı. Odaya doğru yürümeye başladık. Yeni yürümeye başlayan bebekler gibi yürüyorduk. Mutlu ve ne tarafa gideceğini bilmeden adım atan bebekler gibi.

Odanın kapısına vardığımızda hiç düşünmeden açtım kapıyı. Annem hayattan bezmiş bir halde yatıyordu. E normal tabii. Anneannem puset gibi bir şeyin önünde durmuş bir şeylerle uğraşıyordu. Annemle konuşup, öpüştükten sonra anneannemin yanına gittim. Gördüğüm şey karşısında sevinç ve şaşkınlıklığı birden yaşadım. Biliyorum buranın çok duygusal olması lazım ama benim kardeşimi ilk gördüğümde verdiğim ilk tepki “Bu altına yapmış ya” oldu. Evet, kardeşimi ilk gördüğümde bezi değiştiriliyordu. İster inanın ister inanmayın ama çok kötü kokuyordu. Ben böyle bir tepki verdiğimde de herkes gülmeye başladı. Bunun dışında kardeşimde bir sıkıntı daha vardı. O siyahtı. Evet evet bildiğiniz çocuğun ten rengi siyah ve kahverenginin karışımının en koyu tonuydu. Buna şaşırmanın nedeni de bizim ailecek beyaz tenli olmamız. İşte benim kardeşimle ilk tanışmam böyle oldu. Unutmadan, sonradan kardeşimin ten rengi açıldı ama henüz bizim ten rengimizle arasında çok fark var.

Firdevs Asya BİÇER

İNSAN SEVGİSİ

Bir varmış bir yokmuş. İnsanların bir yerden bir yere gitmek için at ve deve kullandığı, ev bacalarından duman tütüğü, yolların asfalt değil de patika olduğu bir zamanda büyük bir krallık varmış. Toprakları geniş, bereketli, zengin bir yermiş. Halkı çalışkan, gayretliymiş ve mutluluk içinde yaşarlarmış. Akşam olup sokaklar karardığında küçük küçük evlerinde huzurla yemeklerini yer, sobanın ısısında güle oynaya vakitlerini geçirirlermiş. Halkın böyle mutlu olmasını sağlayan başlarındaki iyiliksever kralmış. Halk krallarına minnet duyar, sürekli kralları için dua edermiş.

Kral, gerek dik ve asil duruşu gerekse mükemmeliyetçi ve kararlı adımlarıyla kraliyet ailesinin en gözde kişisiymiş. Çok çalışkan, dürüst, cömert, bilge ve adaletli bir lidermiş. Halkın huzuru ve mutluluğu için çalışmış. Aynı zamanda kral cesur, görenleri hayran bırakacak kadar yakışıklı ve bir o kadar da güçlüymiş. Eşi kraliçe ise zerafeti ve güzelliği baştan yaratan kusursuz cildi ile herkesin nefesini kesermiş. Gülünce kısılan gözleri, zümrütlerin en parlak tonlarını andırırmış. İpeksi saçları omuzlarından dökülürken her bir saç telinin birbiriyle uyum içerisinde olduğu çok net anlaşılırmış. Elbiseleri ne kadar güzel olursa olsun kraliçenin güzelliğine karşı her zaman sönük kalırmış. Kraliçe güzelliği ve zerafeti dışında bilge, kararlı ve güvenilirmiş. Kralın en büyük destekçisi ve halkının gözdesiymiş. Bu güzel ve asil çiftin hiç de kendilerine benzemeyen bir oğulları varmış. Prens çok ama çok çirkinmiş. Omuzları düşük ve eğri, duruşu da biraz kamburmuş. Yüzü solgun ve pürüzlü, burnu kemikli ve sivri, çenesi ise minicikmiş. Gözleri küçük ve solgun maviymiş. Sanki bir planı varmış gibi şüpheli şüpheli etrafa bakarmış. Saçları dağınık, yağlı ve sarı renkli olduğundan kedi tüyünü andırırmış. Sakalları seyrek ve biçimsizmiş. Güldüğünde gözükten dişleri çürüklerle dolu ve çarpıkmış. Prens, bu çirkin görüntüsü yüzünden oldukça üzgünmüş.

Günlerden bir gün prens, atıyla gezmeye ormana gitmiş. Uzun bir süre eğlendikten sonra atı çok susamış. Atına su içirmek için bir gölün önünde durmuş. At su içiyorken prens kendine bakıyormuş. “Neden bu kadar çirkinim?” diye kendi kendine konuşurken ağlamaya başlamış. Omzuna bir el dokunmuş ve bununla birlikte ağlamayı bırakmış. “Neden ağlıyorsun çocuğum?” demiş yaşlı kadın. Prens “Çok çirkinim ve kendimden nefret ediyorum, çirkin prens mi olur?” diye söylenmiş. Yaşlı kadın “İstersen seni yakışıklı biri yapabilirim.” demiş. Prens bunu duyduğunda olduğu yerden ayağa fırlamış. “Nasıl yani gerçekten yapabilir misin?” demiş. Yaşlı kadın kafasını sallamış. Prens sevinçten havalara uçmuş. “Ama” demiş yaşlı kadın. “Her şeyin bir karşılığı vardır. Ben de senden bunun karşılığında bir şey almalıyım. Prens “Tabii, ne istiyorsun para, ev, tarla?” Yaşlı kadın kafasını iki yana olumsuzca sallamış. “Hayır prensim. Ben, içinizdeki insan sevgisini almak istiyorum.” demiş. Prens düşünmeye başlamış. İnsan sevgisini kaybetse ne olacaktı ki? “Tamam kabul ediyorum.” demiş. Yaşlı kadın cebindeki şişeyi prene vermiş. “Bunu gece yarısını geçtikten sonra üç lokmada için, sabah uyandığında etkisini göreceksin.” demiş. Prens atına binip arkasına bakmadan hemen krallığa gitmiş. Yarının heyecanı ile denilen her şeyi yapmış ve yatağına uzanıp uyumuş.

Ertesi gün sabah uyanır uyanmaz aynaya bakmış. Ve o da ne? Prens dünyanın en yakışıklı insanı olmuş. Artık kambur durmak yerine dik duruyormuş. Solgun yüzü parlayan bir cilde dönüşmüş. Burnu küçülmüş, çenesi yüzüne göre oturmuş, gözleri deniz mavisi gibi masmavi ve parlak olmuş, saçları artık yağlı ve düzensiz değilmiş, sakalları gitmiş ve yakışıklı yüzü ortaya çıkmış, dişleri adeta bir inci gibi parlamış ve prensin gülüşü mükemmelleşmiş. Prens kendini böyle görünce donakalmış. Aynada gördüğü kişinin kendisi olduğuna inanamıyormuş. Rüyada olduğunu sanmış. Yüzünü yıkamış, giyinip saçını başını taramış ve dışarı halkını görmeye çıkmış. Çıkar çıkmaz halka karşı nefret dolu bakışlar atmaya başlamış. Ona ne diye böyle bakıyorlarmış? Prens askerleriyle dükkanları gezmeye başlamış. Tam gezerlerken prensin önüne bir çocuk düşmüş. Çocuk elinde dondurmayla düştüğü için her yeri dondurma olmuş. Prens, çocuğun o halini görünce kahkahalarla gülmeye

başlamış. Prens gülmeye başlayınca çocuk ağlamayı bırakmış ve şaşkın şaşkın prens bakmış. Çocuğun hali komik olmadığı için prens dışında kimse gülmemiş. Nihayetinde prens gülmeyi kesmiş ve dükkanları gezmeye devam etmiş. Bir pastanenin önünde durmuşlar. Çok güzel kokular geliyormuş. Prens ve askerler pastanenin içine girmişler. Pastanenin sahibi çok yaşlı bir kadıymış. Prens “Bize kek getir bakalım.” demiş. Pastanenin sahibi yaşlı kadın gülümsemiş ve kekleri getirmek için yavaş adımlarla gitmiş. Biraz sonra elinde keklerle geri gelmiş. O kadar yavaş yürüyormuş ki bir türlü gelmek bilmiyormuş. Prens en sonunda dayanamayıp bağırmağa başlamış. “Kaç saattir seni bekliyoruz kadın! Utanmıyor musun koskoca prensi bekletmeye?!” Bu sözleri duyan yaşlı kadının gözyaşları akmaya başlamış. Askerler ve prensin bağrıışlarını duyan diğer insanlar şaşırıp kalmışlar. Çünkü prens asla birini incitmez ve kimseye böyle bağırılmazmış. Prens askerlerini beklemeden pastaneden sinirle çıkmış. Birkaç gün boyunca bu tür olaylar yaşanmaya devam etmiş. Prens artık dükkanları

kendi gezmeye karar vermiş. Gezmiş, bakmış, incelemiş. Çok yorulunca soluklanmak için bir ayakkabıcı dükkanının önünde durmuş. Dükkanın hemen önünde bir ayna varmış. Prens aynaya bakmış. O, çok yakışıklıymış. Ama gördüğü kişi kendisi miymiş? Eskiden olsa prens, kimseyi hor görüp aşağılamaz, onlarla dalga geçmez, hiçbir yaşlıya ve hiçbir canlıya saygısızlık etmezmiş. Peki neden artık bunları yapıyormuş? Sonunda akli dank etmiş. Tüm bunların sebebi içinde ki insan sevgisini vermesindenmiş.

Şimdi insan sevgisinin çok önemli olduğunu anlamış ve ormandaki gördüğü yaşlı kadını bulmak için atına binip kadını aramaya başlamış. En sonunda kadını gölün kenarında bulmuş. “Merhaba” demiş prens. “Merhaba” demiş yaşlı kadın. “Gördüğün gibi senin sayende dünyanın en yakışıklı prensi oldum. Tekrar teşekkür ederim yaşlı kadın. Ama ben şunu fark ettim, insan sevgisi olmadan ben yaşayamam. Lütfen bana insan sevgimi geri ver, yakışıklılığımı al.” demiş. Yaşlı kadın samimi bir şekilde gülmüş. Ve o da ne? Yaşlı kadın birden çok ama çok güzel, zarif bir peri kızına dönüşmüş. Prens şok olmuş. Peri kızı “Prensimsin bu, senin insan sevgisinin önemini anlaman için bir sınavdı ve sen bu sınavı geçtin. Tebrik ederim. Artık hem yakışıklı hem de insan sever bir prensisin.” demiş. Prens çok mutlu olmuş ve ömrünün sonuna kadar hem yakışıklı hem de her canlıyı seven ve saygı duyan biri olmuş.

Ayşe TAÇYILDIZ

SEVGİ

Sevgi nedir bilir misiniz? Sevgiyi anlatmayı kelimeler yetmez. Ama şunu biliyorum ki sevgi tüm insanoğlunda var olan bir duygudur.

Sevgi sayesinde barış olur. Barış sayesinde sevgi olur. Sevgiyi yitiremeyiz. Sevgi sadece insanlarda değil hayvanlarda da vardır. Sevgi hiçbir zaman karşılıksız kalmaz. Birine kalbindeki sevgiyi paylaşmak istersin. Eğer sevgiyi paylaşmak istediğin kişi doğru bir kişi ise İşte o zaman sevgiyi tatmaya başlarsın.

Sevgi birlikte ağlamak, birlikte gülmek, birlikte eğlenmektir.

Ayşe TAÇYILDIZ

KUMBARA RUHUM

Ben bir kumbarayım. Beni alan kişi içime çokça para atıyor. Bazı paralarla pek iyi anlaşamıyorum. Diğer madeni paralarla iyi anlaşıyorum.

Demir para bana hep halimi hatrımı soruyor. Sohbetler ediyoruz. Paraların hep bir derdi oluyor. Kötü koktuklarını söylüyorlar. Hatta bazıları kokularının bana geçmemesi için benden uzak durmaya çalışıyorlar. Kağıt paralar yırtıldıklarını söylüyorlar. Onların da dertlerini dinliyorum.

Daha sonra harcanmak için alınıyorlar. Yalnız kalmıyorum. Çünkü hemen yeni paralar atıyorlar. Onların da dertlerini dinliyorum. Zamanım su gibi akıp gidiyor.

Ayşe TAÇYILDIZ

SPORUN FAYDALARI

Sporun faydalarını anlatan bir tabloyum. 1961 yılından beri buradayım. İnsanlar sınava çalışmak için yanı başıma gelip basketbolun kurallarına bakıyorlar.

Bazı öğrenciler beni çok seviyor. Bazen yanı başıma haylaz öğrenciler gelip yüzümdeki cildi yırtıyorlar. Çoğu zaman da yırtıklarına pişman oluyorlar. Bazı öğrenciler gelip bana dertlerini anlatıyorlar. Onlara her zaman hayattaki her şeyin geçici olduğunu söylüyorum. Kimisi sınavdan düşük not alıyor kimisi de yüksek alıyor. Müdür Bey bana zarar verenleri uyarıyor. Yıllardır böyle geçiyor.

Benim de dertlerim var dertlerimi duvarlara anlatıyorum. Başka arkadaşlarım diğer okullarda daha mutlu olduğunu söylediler. Topların yüzüme çarpmasından bıktım, bu nedenle beden dersini sevmiyorum. Arkadaşlarımın yanına gitmek, bu okuldan ayrılmak istiyorum.

Başak Su ÖZKAN

GÜZEL VE ÇİRKİN

Ben Belle ve hayatım tam bir trajedi. Tanrı beni çok güzel yarattı fakat çoğu güzel kıza vermediği duyguları da verdi. İnsanlar şimdiye kadar hep bana baktılar ama beni görmeye çalışan kimse olmadı, biliyorum ama bu bir gün düzelecek. Her zaman on yedi yaşında kalmayacağım. Bu yüzden olabildiğince eğlenmeye çalışıyorum. Metrodayım şimdi, okula gidiyorum. Az zaman sonra usulca iniyorum metrodan. Karşımda soğuk bir bina uzanıyor. Sınıfıma giriyorum. Rosaline, en yakın arkadaşım, tabii ki benden önce gelmiş. Yanına oturuyorum. Az sonra sınıf öğretmenimiz sınıfa giriyor. Günlük sınıf rutinlerini yaparken güzel bir şamata koparıyoruz. Bir el hareketiyle susturuyor bizi. Aynı melodik ses çıkıyor ağzından. Şarkı söyler gibi konuşmaya başlıyor. "Bitaneciklerim yeni bir 11-C'zedemiz var. Kendisi Béte. "Rosaline kulağıma eğiliyor. "Çocuğun adı Fransızca. "Gözlerindeki soru çok belli, saklamaya uğraşmıyor. "Evet." diyorum. "Çirkin demek." Sonrasında Rosaline çocuk hakkındaki acımasız fikirlerini sıralıyor sessizce. Çok farklı görüntüsü. Ve belki de gerçekten, çirkin. Béte gözlerimin içine bakıyor. Bedeninden çok büyük olduğunu fark ediyorum. Ya görüntüsü gibi ruhu da farklıysa?

Günler geçiyor. Zaman duruyor sanki, her şey o kadar sıradan ki. Rosaline'den her gün Béte hakkında saçmalıklar dinliyorum. Canavar olduğunu düşünüyor. Benden de ondan uzak durmamı istiyor ama ben de Rosaline'i çoğu zaman umursamıyorum. Yemekhanede bir cesaret Béte'in yanına oturdum. Uzunca bir sessizlik oldu aramızda. Ben onun konuşmasını bekliyordum. Belki kafasını kaldırmayı denerse bunu da başarabilir diye düşünüyorum. Adımı söyleyip elimi uzatıyorum. Kafasını kaldırıyor ama elime değil doğrudan gözlerime bakıyor. Sıkıyor elimi. Umursamıyormuş gibi davranmaya da çalışmıyor. Ben de gözlerine bakıyorum. Elimi sıkması umurumda değil artık. Dakikalar geçiyor. Zaman tekrar akmaya başlıyor gözlerinde. Yavaşça konuşuyoruz, acelemiz yok. Biliyoruz ki zaman bizim, biz de zamana aitiz. Arkadaş oluyoruz. Ruhlarımız bağlanıyor usulca bizden habersiz. Derken her şey sarpa sarıyor. Duvarları onunla ısınan okul yeniden buz kesiyor. Ne bedeni burada ne ruhu. Rosaline etrafta tatlı gülücükler dağıtıyor. Biliyorum onun parmağı var bu işte. Yanına gidiyorum konuşmak için. Soruyorum,

-Rose, Béte neden okula gelmiyor?

-Bu seni neden ilgilendiriyor ki?

-Rose, çocuğa bir şey mi söyledin?

-Ben mi oldum şimdi suçlu?

-Rosaline, çocuğa ne söyledin dedim?

-Güzelim, o gece ve sen gün ışığıydın. Onun da bunu bilmesi gerekir değil mi?

-Ne demek oluyor bu?

-Seninle bu kadar içli dışlı olmaması gerek demek birtanem.

-Rosaline, nefret ediyorum senden. Hayır hayır nefret değil bu tiksinti Rosaline.

Ağlayarak dolabıma koşuyorum. Eşyalarımı toplayıp okuldan çıkacağım. Dolabıma kan kırmızısı bir gül ve gördüğüm en güzel el yazısıyla yazılmış bir not bırakılmış. ”Sevgilim,eğer kim olduğumu görebildiyse lütfen soğuk şatoma gel. Sen geldiğinde ısınacaktır. Kapıdaki uşağa elindeki gülü göster seni en güzel şekilde ağarlayacaktır. Ayrıca yolu da hiç kendine dert edime bir tanem. Elinde gülün olduğu sürece gül perileri sana önderlik edecektir. ”Kafamda bin bir soru okuldan çıkıyorum. Azıcık ileride altın sarısı parıltılar var havada. Gül perileri! Beni onlarca kapı ve mütevazı bir ormandan geçirdiler. En sonunda karşımda bütün ihtişamıyla bir şato uzanıyor.

Bahçesi çok büyük... İçine oldukça büyük bir köy kurulur da baya da bir alan kalır. Béte iyi mi diye düşünüyorum. Büyük bir kapıyı çalıyorum. Gerçekten bir uşak beni karşıladı. İçeride bir odaya yerleştirdi beni. Üç hizmetli bekliyordu odada. Bana gün batmadan başlayacak bir balo olduğunu ve benim de onun için burada olduğumu söylediler. Ardından bana çok hoş kabarık etekli sarı bir elbise giydirdiler. Kumral saçlarıma taze çiçekler taktılar ama azıcık bir makyaj yapmadılar. Efendilerinin emriymiş. Ardından beni kapıda karşılayan uşak koluma giriyor. Beni balo salonuna götürüyor. Béte orada bekliyor beni. Elimi tutuyor. ”Leydim, uzaklaştırmak için bu büyük ızdırabımı benden geldiğinden çok teşekkür ederim bu ihtişamdan uzak dansa.”

-Nedir ki senin canını bunca acıtan şey.

-Başlıca bu beden her şeyin kaynağı.

-Ah, hayır! Kurtulmak istiyorsan eğer bedeninden kaybedersen sevgimi de dansımı da. Eğer tek umursadığın tek şey buysa gece ve gündüz oluruz seninle.

-Yalnızca dans et benimle.

Ve biz sanki sonsuza kadar sürecekmış gibi dans ettik.

Başak Su ÖZKAN

OYUN

Bu bir oyun ve ben bu oyunun içindeyim. Hangi an ne olacağını bilemezsiniz. Bu şekilde yaşamak zor. Nerede, ne zaman, nasıl bu işe bulaştım bilmiyorum ama yalnız değilim bunu bile unutmuşken tek bildiğim bu. Yalnız değilim.

Şu anda saat gece iki. Ve şu aptal sinyal aracı yine ötmeye başladı. Şimdiye kadar çok kez öttü fakat hiçbir şey olmadı. Yanına gitmek zorundayım. Şu anda karşımda her zamankinden farklı bir cızırtıyla ötüyor. İlk defa cızırtıdan farklı bir ses duyuldu cihazdan. "No:222 zamanı geldi." Neydi şimdi bu? Yıllarca hiçbir şey olmamıştı ve şimdi mi? Yakında gelip beni alırlar. Yani bu gece uyumak yok. Doğru tahmin. Yaklaşık kırk dakika geçmedi ve kapımda askerler var. Direnmeyi aklımın ucundan bile geçirmeden kapıya gidiyorum. Beni aldılar. Şu anda siyah bir zırhlı aracın içinde eli silahlı adamlarla bir yere gidiyorum. Nereye bilmiyorum. Sonradan fark ettim uyumuşum. Boş bir odanın içinde uyandım. Biraz sonra yanıma başkalarını getirdiler. Dokuz kişiydik. Kimse uzunca süre konuşmadı. Sonra yine sinyal aracındaki donuk kadın sesi duyuldu." Hoş geldiniz oyuncular. Yıllardır bu anı bekliyorsunuz. Birazdan askerlerimiz sizi saldırının içine bırakacak. Göreviniz hem hayatta kalmak hem saldırıyı durdurmak. Tanışmanız için numaralarınız No:222, No:120, No:59, No:702, No:879, No:11, No:420, No:280, No:140 iyi şanslar." Az sonra beni evden alan askerler bizi dışarı çıkardılar. Saldırı falan yoktu. Neydi şimdi bu? Bir anda 120 bileğimden tutup beni bir kayanın arkasına çekti. Gözlerimi üzerine diktiğim an gökyüzünü gösterdi. Saldırı başlamıştı ve ortasında yedi kişi kalmışlardı. Gitmeye çalıştığımda 120 beni tuttu. Üzerlerine kurşunlar yağmaya başladı. 120 kafasını çevirdi doğrudan gözlerime bakıyordu "Biliyorum, bu çok korkunç ama kurtulmamız lazım. Bu yüzden lütfen bana yardımcı ol." Kafamı eğdim. Ayakkabılarımın beyaz tabanları kandan koyu kırmızıya dönmüştü. 120 gözlerini göstererek şunları söyledi. "Bak, bu robot saldırısının başı onu indirirsek oyunu biz kazanırız. Ayçıl, lütfen yardım et bana." Evet, adım Ayçıl'dı. Devam etti. "Ben ortaya çıkacağım, beni öldürürken sen arkadan yapman gerekeni yapacaksın tamam mı?" Ağzımdan hiçbir şey çıkmadı. Kafamı iki yana sallıyorum. Bunu yapsın istemiyorum. Koşarak çıktım. 120 öldürürken ben kazanmak için oynuyordum.

Kazandım da ama en önemli şeyimi kaybetmişim. 120 bana isimle seslendiği an her şeyi hatırlamıştım. Onun benim için ne kadar kıymetli olduğunu... Bunca zaman özlemini çektiğim oymuş meğer. Şimdi yerde yatıyordu. Sarıldım bedenine. Kanı kıyafetlerime bulaştı. Saçlarıyla oynadım.

Ne kadar özlemişim bunu yapmayı. Askerler geldiler. Bu kez direndim. Bırakamadım o bedeni orada. Askerler kaldırdılar beni, uyuttular. Beni tek başıma o odaya geri getirdiler. Ve şimdi aynı ses "Sen kazandın." cümlesini tekrarlayıp duruyor.

Başak Su ÖZKAN

ZAMBAKLAR

Yurdum bu kez çok soğuk mayıs ayında. Ayrılırken evimden zambaklar koparıyorum bahçemden. Çok güzeller ama bir dahaki mayısa solmuş olacaklar. Limana sürüyor ayaklarım beni. Yol İstanbul'a... Kaybettikten sonra her şeyimi ne manası kalır buraların? Korkmamam gerekiyor şimdi, kendime söz verdiğim gibi. Vazgeçmişim ailemden. Mantıklı gelmişti, özlemem gibi gelmişti. Fark etmemişim gözlerimden süzülen sıcak damlaların asfaltı ıslattığını.

Geç kalmışım vapur çoktan gelmiş. Koltuğumu bulmak zaman almadı. Camdan az önce benim için ağlamaya başlamış olan gökyüzünü seyrettim. Uyumuşum sonrasında. İstanbul

anonsuyla uyandım. Limanda beni okula götürmek için gelen araba orada simsiyah, ruhum gibi, beni bekliyordu. Şoför nazik bir baş selamı verdi bana. İki saatlik bir yol, belki de daha uzun, beni okula ulaştırdı. Bir valizim yoktu, yalnızca küçük bir çanta. Savaşmaya değmezdi, nasıl olsa kaybedecektim gözyaşlarımla. Bu yüzden gizleyebildiğim kadar gizledim onları, o çift kanatlı kapıdan girerken. Bir kaç imza, anlatılan kurallar. Bir oda arkadaşım olacakmış. Ne kadar da tatlı(!) Erken gelmişim, öyle söylediler. Oda arkadaşım daha gelmemiş. Ayaklarım beni odama altıncı kata sürüklediler. Odada uyumaya çalıştım olmadı. Hap almak istemiyordum ama zorunda kaldım. Yoksa

susturamıyorum. Yavaşça kapandı gözlerim. Geri açıldıklarında çıplak yerde uzanıyordum. Odada bir kız eşyalarını yerleştiriyordu. Uyandığımı fark edince bana bakmadan "Geldiğimde oradaydın, ellemeyeyim dedim." dedi. Saati sordum. Geldiğimden beri beş buçuk saat geçmiş. Uyuşturucu alıp almadığımı sordu. Afalladım. Haplarım uyuşturucu değillerdi. Hepsini doktorlarım yazmıştı. Başımı hayır anlamında salladım. Sonrasında oldukça konuştuk. Adı Juliet'imiş. Türk değilmiş ama burada doğup büyümüş. Ailesi yokmuş. Doğduğu gibi yetimhaneye bırakmışlar. Çok geçmeden arkadaş olduk. Bu benim önüme eski parıltılı hayatımdan sayfalar getirdi. Tozlular ve bana sanki hiç yaşanmamışlar gibi hissettiriyorlar. Okul yılının başlamasına bir hafta var. Bir arkadaşla geçirilecek bir hafta. Eğlenceli olmalı.

Ve Ay sevdiği olan Güneş'i yedi kere kovaladıktan sonra yalnızca merak duygularını yitirmişlerin pazartesi dediği gün geldi. Taptaze mayıs havası bana zambaklarımı hatırlatıyor. Juliet onları suya koymakta ısrar etti. Belirgin sonu geciktirmeye çalışıyor. Kampüste okul binasına doğru yürürken bir çocuk takıldı gözüme. Sivri beyaz bir yüzü vardı. Sarı, beyaz saçları güneşte parlıyordu ama hepsinden öte ona baktığımı fark ettiğinde gözlerinde oluşan parıltı ve gülüşü. Juliet'te fark etmiş olacak ki beni kolumdan oldukça sert dürttü. "Hiç

bakma ona. Üst sınıflardan. Namını da sadece matematikteki becerisiyle kazanmadığını da biliyorum. "Kime bakıyormuşum acaba Juliet?" "Ondan zaten yüzündeki kendinden geçmiş tavrı. Sakın bana aşka inanmıyorum palavralarını atma, yemem. "Geri kalan yolda hiç konuşmadık.

Günün geri kalanı çok yoğun olmasına rağmen gözüm koridorlarda onu aradı. Kimin nesiydi bu çocuk? Belayla anılan biri. Aşk değildi bu. Ya da öyleydi. Hiç bilmediğim bit duyguyu nasıl ayırt edebilirim ki? Dayan... Ah, hayır olmuyor. Çantamdan beyaz küçük bir hap alıp susuz yutuyorum. Günün son saatleri çok daha iyi geçti. Çok savaştım gözlerimle ona bakmamak için. Başardım da. Güçlüyümdür. Ya da ilaçlar güçlü, bilmiyorum. Artık akşam yatakta Juliet'in tavana yapıştırdığı sahte yıldızlara bakarken hiçbiri umurumda olmuyor. Haplarla ite kaka geçirilen iki haftanın sonunda Juliet'in bahar alerjisi olduğunu öğreniyorum. Yani tek başımayım çünkü dinlenmesi gerek. Daha fazla hap? Hayır, başarabilirim. Daha önce yaptım. Bu kez uzun yoldan papatyaların arasından yürüyorum. Acelem yok. Bilerek erken çıktım. Yolu yarılardım ki arkamdan sesler işitiyorum. O, Koşar adım yanıma geliyor. "Az önce bunu düşürdün ama yine de bir kontrol et, benimde olabilir. " elindeki hap kutusunu uzatarak. Benimdi. Teşekkür ettim. Bilerek mi istemsizce mi bilmem benimle yürümeye başladı. Pek de sıkıntılı bir hali yoktu. Artık koridorlarda ayrılmıyordu yanından. Çok şey anlatıyordu bana. Hukuk okuyormuş. Bense ya umurunda olmazsa diye ağzımı açmıyordum. Hapları neden kullandığımı sordu söylemedim. Nereden geldiğimi sordu söylemedim. Sonunda dedi ki "Neden konuşmuyorsun? Yalnızca arkadaş olmak istiyorum. " "Biliyor musun insanlar sadece fiziksel hasarı fark eder. Sen şuan fark etmişsin gibi geliyor. Yalnızca bir yalana kanmak istemiyorum. Arkadaş olmak istemen çok sevimli ama zarar görmek istemiyorum. "Gri gözleri yaşlarla dolmuştu. " Seni kırmak istemiyorum ama lütfen anla beni. "Koşarak uzaklaştım. Bir duvarım dibine oturdum. Ağlamayacağım, hap almayacağım. Ellerime bakıyorum. Annemin yüzüğü yok. Hayır hayır kaybolmuş olmasın. Dört tane beyaz hapi susuz yutuyorum. Yine de yeterince uyuşturumuyor. Neden yaptım ki bunu? İnsanlar önümden geçerken bana bakıyorlar. Gözlerim kapanıyor. Çok uzaklardan annemin sesini duyuyorum, en sevdiği şarkıyı söylüyor. Yalnız kalmış bir kız hakkında tatlı bir ninni. Her gece söyletirdim bu şarkıyı. Ama şu anda rahatsız ediyor beni. Kimsenin duymadığı çığlıklar atıyorum. Ardından sonsuz bir karanlık geliyor. Her zaman bir köşede beni bekleyen, sabırsızca beni isteyen karanlık. Direnmek istiyorum. Kaçmak istiyorum. Çok uzaktan Juliet'in sesi geliyor. Alerjisi bastırmış yine. Burnunu çekiyor. Yavaşça gözlerimi açıyorum. Meğerse Juliet'in alerjisi tutmamış. Gözlerinden dökülenler belli ediyor. Beyaz-mavi temiz bir odadayım. Karşımdaki duvara yaslanmış biri var. Baş eğik, yüzü seçilmiyor. O olduğunu biliyorum ama. Bir anda, gözlerimi açtığımı fark etmiş olacak ki Juliet boynuma atlıyor. Sıcak damlalar üzerimdeki örtüyü ıslatıyor. Onun gözlerinden mi yoksa benimkilerden mi süzülüyorlar, ayırt edemiyorum. Juliet beni boğmaktan vazgeçtiğinde onu tekrar görebildim. Gülümsüyordu. Juliet aptal aptal sırıtarak bir ona bir bana bakıyordu. Sonra ayağa kalktı. "Ay benim alerjim tuttu. Gideyim de dinleneyim" dedi. Abartılı bir şekilde burnunu çekerken. Koşar adım çıktı odadan. "O ilaçlardan aynı anda o kadar çok içmemelisin. " "Çok bilmiş. "Güldük. Evimden ayrıldığım günden beri ilk defa ısınmışım. Sonra okul hemşiresi gelip onu kışkıkladı. Dinlenmem gerekiyormuş. Aylar geçti, her geçen gün daha az ilaç daha çok o. Ama zambaklarım solmaya yüz tutmuştu. Ve sonra her geçen gün daha çok hap daha az o. Soğumuştum benden besbelli. Ne yapmışım ki? Juliet de fark etmiş. Sordu bana. Asıl cevap arayanın ben olduğumu söyledim. Sevgilisi varmış öyle dedi. Biz hiç sevgili olmamıştık. İlaç gibi davranmışım ona. Ne bekleyebilirdim ki? Aşık olmuşum. Onu kaybettikten sonra bunu fark etmem oldukça komik olmuştu ya. Zehir gibi iki ay, haplarla kaçırdığım derslerle dolu. Zambaklarım neredeyse solduğunda Juliet okulu bıraktı. Çalışacakmış. Daha çok hap, daha çok göz yaşı.

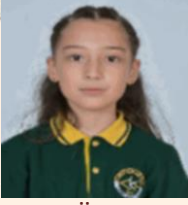
Ve zambaklarım tamamen solduğu gün o geldi yanıma. Anlattı. Hep beni sevmiş. Hep istemiş bu yalana kanmayı. Kanmışta. Ama ben kanmamışım. Nişanlanıyormuş şimdi başkasıyla. Annemin yüzüğü ondaymış. Onunla evlenme teklifi edecekmiş bana. Geri verdi gözyaşlarıyla. Gitti sonra.

Kalakaldım orada,öylece. Yapayalnızdım en sonunda. En başındaki gibi. Odama yürüdüm. Elime bir parça kağıt aldım ve şunları yazdım;

“Sevgilim. Çok üzgünüm seni sevemediğim için. Fark edemediğim için kendimden seni. Özür diliyorum. İlaçların beni hapsedmesine izin verdiğim için. Korktuğum için. Gülüşünü bu kadar çok sevdiğim halde söyleyemediğim için. Birinin bana değer verebileceğine inanmadığım için. Juliet’i de seni de sevemediğim için. Juliet’e de söyle olur mu, zambaklar soldular. Seni seviyorum.”

Sonra sayısını bilmediğim kadar hap aldım elime. Bulabildiğim her çeşitten. Teslim oldum beni çok isteyen o karanlığa.

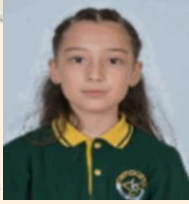
Beril GÜNASLAN

CUMA

Bir gün yine cuma okuldan çıktım eve gittim. Bugün annem ile babam tatile gidecekti. Ben ağabeyimle beraber kalacaktım.

Bir gün yani cumartesi günü güzel geçti. Ağabeyim ile kalmak gerçekten eğlenceliydi ve cumartesi akşam abimle yemek yedikten sonra teyzem geldi. Biraz oturduk sonra ise teyzem ‘‘Bizde kalabilirsin.’’ dedi. Ben de hemen telefonunu alıp annemden izin almak için annemi aradım. Annem izin verdi, çok mutlu oldum. Sevinçten çığlık atabilirdim ama atmadım. Hemen çantamı hazırladıktan sonra teyzemle dışarı çıktık ve eve gittik. Teyzeme gelince hemen pijamalarımı giydim ve oturma odasına geldim. Teyzemle otururken kuzenim geldi. Melis ablam ile çok güzel bir akşam geçirdik. Mutlu oldum.

Beril GÜNASLAN

KEDİ

Küçükken izlediğim bir film vardı orada hayvanlardan bahsediliyordu hayvanlar insanlarla konuşabiliyor hatta onlarla en yakın arkadaş olabiliyorlardı. Gerçekten çok özeniyordum gerçek olmasını istiyordum o gün arkadaşımın buluşmak için dışarı çıktım ve yolda bir kedi gördüm hemen yere çömeldim ve kediyi sevmeye başladım.

Kedi bana karşı "Ellerin çok yumuşakmış." Dedi. Ben mi hayal görüyordum yoksa kedi gerçekten konuşuyor muydu anlamadım. Bir anda kediye "Teşekkür ederim." Dedim. Sevinerek rica etti.

O an çok şaşırılmışım acaba rüyada mıyım tam o anda yağmur başladı. Kedi ıslanmasın diye onu kucağıma aldım ve eve getirdim sessizce yatağıma koydum ve kapıyı kapattım arkamı döndüğümde... Eee bir dakika kedi ortadan kaybolmuştu. Çalışma masama doğru döndüğümde kedi masanın üzerinde yarım kalmış poğaçamı yiyordu. Bir anda kediyi kucağıma aldım ve yatağına oturttum. Kedi bana bakarak "Beni neden o lezzetli şeyin yanından aldın." dedi Ben de onun söylediği şeyi umursamayarak ona, "Sen nasıl konuşuyorsun?" diye sordum ve o anda bir bağırma koştum. Salona gittim ve annem yemeği hazırlamış beni çağırıyordu. Hemen odamın kapısını kapatıp annemin yanına gittim ve ona yardım ettim. Yemek masasına oturdum ve televizyonu açtım. Annem de yanıma oturdu. Tam yemeğe başlarken ayağıma bir şeyin dokunduğunu fark ettim ve bağırardım. Annem,

ayağımın dibindeki kediyi fark etti ve kucağına aldı. Tam kulağıma kapatmış azar işitmeyi göze almışken annem kediye doğru bakarak hapsurdu çünkü annemin kedilere alerjisi vardı. Annem hemen kediyi elime tutuşturdu ve "Al şu hayvanı gözüm görmesin onu." dedi. Hemen kediyi kucağıma alıp odama getirdim, kedi bana bakarak "Bırak beni zaten kimse istemiyor beni." dedi. Ve ağlamaya başladı. Kediye sınıksıkı sarıldım ve ona üzülüğüm için benim de istemeden gözümde damlalar akıyordu. Birkaç dakika sonra uykuya daldım uyandığımda kedi yaşlı gözleriyle yanımda yatıyordu ona doğru sessizce "Kalk artık." dedim. Kedi yaşlı gözlerini açtı ve bana baktı. "Özür dilerim her şey için." dedi ona bir anda sarıldım ve annem beni gördü. Yine onun diyeceği azara hazırlanmışken annem, "Tamam izin veriyorum, bizde kalsın ama onun bakımını sen üstleneceksin." dedi.

O an çok mutlu olmuşum artık en iyi arkadaşımdaydım. Tıpkı o filmlerdeki gibi...

Damla DEMİRKAPI

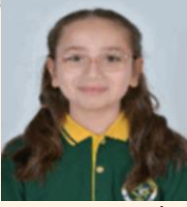
KÜÇÜK KARDEŞİM

O gün ocak ayının dördüydü okuldan eve gelmişim eve servisle geldiğim hiçbir şeyden haberim yoktu. Evin kapısını ablam açtı.

Ablamın o yüzden bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım. Kalbim çok sert atıyordu sanki çıkacakmış gibi. O telaşla koştur koştur salona gittim. Lakin kimse yoktu. Bir hışımla yatak odasına gittim. Giderken kulağıma ağlama sesleri geliyordu. Tüylerim korkudan diken dikendi. Odaya girer girmez anneme “Ne oldu niye bu kadar üzgünsün ne oldu?” dedim. Annem derin derin nefes alıyordu. İşte o anda bir şeylerin ters gittiğini anladım ama hayatımdaki en güzel haberi aldım. Bir kardeşim olacaktı. Aradan dokuz ay geçti ve kardeşime kavuştum. İlk kucağıma aldığım anda kendimi cennette hissettim.

O kadar hafiftim ki anlatamam. Ve kucağıma aldığım an onu hep koruyacağıma yemin ettim.

Elif TEKNECİ

FOBİ

Bir akşam köyde çeşmenin merdivenlerinde otururken akşam ezanı okunmaya başladı ve köpekler de havlamaya başladı.

Ben de korktuğum için ayaklandım. Ablamlar merdivenlerden indi ben de en üst merdivendeydim. İnecekken köpek geldi ve o kadar korktum ki ne yapacağımı bilemedim. Merdivenin üstünde yeşillik vardı ve birkaç tane de fındık ağaçları vardı. Ben de o korku ve telaşla yeşillığe koştum. Köpek de arkamdaydı. Ablamlar bana ‘‘Geri dön!’’ diyorlardı fakat ben kimseyi duyacak gibi değildim. Sanki dizlerimin bağı çözülmüştü. Yeşillikler yerden biraz fazla yüksekti. Ben de koşarken yere düştüm ama canım acımadı. Sadece çok korkmuştum ve ağlamaya başladım bacaklarım tutmuyordu sanki.

Bu olaydan sonra hayvanlara karşı fobim oluştu

Elif TEKNECİ

SEVGİ NEDİR?

Sizce sevgi ne demek? Ablam için sevgi birisine değer vermek onu karşılıksız sevmek ve ona değer vermek demekmiş. Peki, onun en sevdiği şey ne bu soruyu ona sorduğunda direkt ‘‘telefon’’ ve ‘‘ailem’’ dedi ve en büyük sevgi annedeymiş.

Anneme ‘‘Sevgi nedir?’’ diye sorduğumda hiç düşünmeden ‘‘evlatlarım’’ diye cevap verdi. Peki, benim için sevgi ne demek, bence sevgi bağımlılık demek çünkü bir insana bir şeye bağımlıysa onu çok seviyor demek... Mesela bir arkadaşım kedilere bağımlı başka bir arkadaşım ise kitaplara bağımlı. Bana gelirsek ben; aileme, öğretmenlerime ve yazı yazmaya bağımlıyım. Bunları çok seviyorum. Peki, sizce sevgi ne demek?

Elif TEKNECI

KUTUP YILDIZI

Ben kendimi kutup yıldızı gibi hissediyorum çünkü insanların yolunu kaybettiğinde onlara yol gösteriyorum.

Demek istediğim, arkadaşlarımın sorunu olduğunda elimden geleni yapıyorum. Diğer yıldızlardan farklıyım yani arkadaşlarımdan farklıyım. Mesela mutluyken bile çok çabuk ağlayabiliyorum. Aslında her insanda olan bir şey ama çok enerjikken aniden durgunlaşabiliyorum da. Aslında o kadar da farklı değilim sadece bir takım özelliklerim var Kutup yıldızı gibi.

Kutup yıldızı da bir yıldız ama birkaç tane özelliği var diye herkes tarafından çok bilinir ama o da bir yıldız ve farklı bir ayrımı yok.

Gülce Mina GÜRYEL

RENKLER

Ben kendimi bir kalem gibi hissediyorum çünkü her zaman sevdiğlerimin istediklerini yapmak ve hayatlarını bir kalem gibi renklendirmeyi seviyorum.

Renkli bir insan hayatına herkesin ihtiyacı vardır. Renkli boyalar resimleri renklendirir bende sevdiğlerimin kalbini. Boyalar bir duygu gibidir.

Kırmızı sanki öfke, mavi sanki mutluluk. Mavi gibi olun hep. Çevrenizde kalbiniz gibi güzel olsun. Yüzünüzde kulaklara ulaşan bir tebessüm eksik olmamalı. Güler bir yüz her şeye bedeldir.

Nisa AK

OKULDAN MÜKEMMEL ANMA PROGRAMI

ŞEHİT ANIL KAAN AYBEK ORTAOKULU'NDAN 10 KASIM ANMA PROGRAMI

Şehit Anıl Kaan Aybek Ortaokulu'ndan 6.sınıf öğrencileri 10 Kasım'a özel Atatürk'ü anmak amacıyla bir program düzenlediler. Programa İstiklal Marşı'nı okuyarak ve 1 dakikalık saygı duruşuyla başlandı. Ve ardından okulumuzda olan Fen öğretmeni Emel Hanımı günün anlam ve önemini belirten konuşmasını gerçekleştirdi. Sonra bu gösteride özel eğitim sınıfı okul korusu ve 10 Kasım oratoryosu yer aldı. Ayrıca bu anma programı okulumuzun yeni müdürü Hüseyin Al'ın da izlediği ilk gösteri oldu. Okuldaki Öğretmenler, bazı veliler ve öğrenciler izleyici olarak yer aldılar.

Bütün öğretmenlerin takdirini kazandılar. Gösteriyi işleten okulumuz Türkçe öğretmenleri Filiz Özcan ve Merve Yıldız'da öğrencileri ile gurur duyuyor.

Muhabir: Nisa AK

Tarih: 13/12/2023

Nisa AK

KUŞ GİBİ

Ben kendimi bir kuş gibi hissediyorum, özgürce göklerde uçan bir kuş. Ama bazen hiç de özgür olmaz bu gökler, önümüze engeller çıkar.

Birini aşarsın, öteki gelir. Onu da aşarsın başkası çıkar. Artık o kadar yorulursun ki ve bırakayım dersin... Ama yine de asla vazgeçmezsin. İçinden kendini yeniden diriltirsin. Gece gündüz durmadan uçarsın, uykudan mahrum kalırsın ama sonunda zirveye ulaşırsın. Tekrar tekrar kaybedersin artık çok yorulursun ve denemekten de vazgeçmezsin. Kapılar sana açılır ve artık özgürce uçabilirsin. Ama bilirsin ki hayattaki en büyük mücadeleler asla bitmez.

Daha önümüzde çok engel aynı zamanda çok da yeni yol var...

Nisa AK

VOLEYBOL FİLESİ

Ben bu okulda, sırdan bir voleybol filesiyim. Sabah akşam, fark etmez. Her zaman yanımda birileri olur. İki takım, bir top bazen birbirleriyle filenin ardından dalga geçerler, ben de onları ayrı tutarım ama işler her zaman öyle olmuyor. Bazen oynamayı bırakıp, filenin ardına çıkıp birbirlerini yiyorlar. Bunu öyle olduğunda ayıramam, seyirci kalırım. Bazen de hiç kavga olmaz, sadece voleybol oynarlar. Teneffüs olduğunda da benimle uğraşıyorlar. Kimi bana asılıyor, kimi de bana vuruyor. Bu biraz canımı acıtıyor. Tek yalnız kaldığım zamanlar geceleri Akşam 19.05'ten sonra okulda çocuk kalmıyor. Zaten hademelerin beni rahatsız ettiği yok. Keyfim tıkırında. Günler geçiyor böyle, aylar, yıllar... Bu hayatta file olarak yapılacak bir şey neredeyse yok. O yüzden hep insan olmak isterdim. Biraz da ben filede voleybol oynasam ya da okula gitsem olmaz mı? Adaletsiz dünya işte... Belki Allah'a dua edersem dualarıma cevap verir. Ve beni kurtarır bu işkenceden...

Nisa AK

ÖĞRETMENLER GÜNÜ

Benim için ‘‘öğretmen’’ demek, sadece öğretmen demek değil. Öğretmenler günü de sadece bir gün değil. Öğretmenler günü, öğretmenlerin doğuş ünüdür. Başımızın üstünde yerleri olan günleridir. Hep gülümsemeleri gereken günleridir. Kısacası öğretmenler günü, bir öğretmenin kalbinin eğitim tutkusu için attığı en belirgin gündür. Hediyelerle, sevgiyle taştıkları gündür. Öğretmenler günü, başöğretmenin günüdür. Mesela Filiz Hoca, Merve Hoca kalplerinde eğitime olan tutkuları belli oluyor. Bize sevgileri belli oluyor. Bazen bize olan sevgilerinden başkalarında vazgeçiyorlar. Bunların karşılığında bizden karşılık istemiyorlar ama ben bize verdikleri eğitimin ve sevginin karşılığını vermem gerektiğini düşünüyorum. Bana okuma yazma öğreten 4 yılım onunla geçmiş olan ilkokul öğretmenime de teşekkür ediyorum. Bütün öğretmenlerimin öğretmenler gününü kutlarım. Şunu unutmayın öğretmenim, bu sadece bir yazı değil, benim öğretmenlerime duyduğum sevgi ve şefkatimi ifade eden bir yazıdır. Öğretmenler gününüz kutlu olsun.

Murat Efe IŞIK

KEDİ KASABASI

Bir varmış bir yokmuş çok uzak diyarlarda sadece kedilerin yaşadığı bir kasaba varmış. Kedi kasabasında sıradan bir günken tüm kediler normalken bir kedi kendini diğer kedilerden üstün görmeye başlamış hatta kendini üstün gördüğü için ağaç evde yaşıyormuş ve bir gün her zamanki gibi tüm kedilerden üstün görürken kendini, bir kedi çıkmış ona şöyle demiş:

- Seni şımarık kedi, sürekli bize hava atma. Sen de bizim gibi düşük gelirli duruma düştüğünde o zaman sen de bizi anlayacaksın. Ve şımarık kedi de bunun üzerine demiş ki:
- Ne ben asla düşük gelirli duruma düşmem ve sizi de asla anlamak istemiyorum.

Gel zaman git zaman şımarık kedinin evine iki tane kedi devlet memuru gelmiş ve kendini beğenmiş kedinin evine haciz konulduğunu, tüm gelir kaynaklarını da kaybettiğini söylemişler. Şımarık kedi bu duruma çok üzülmüş. Ve sonrasında da duyar ki ona öğüt veren kedi zengin olmuş. Bir gün şımarık kediyi görür ve şımarık kedi ye şunları söyler:

-Ne oldu fakir mi kaldın?

Şımarık kedi ise,

-Evet, seni anlayamadım özür dilerim.

-Tamam, önemli olan senin hatanı anlaman, seni affediyorum der ve onu da aralarına alırlar.

Murat Efe IŞIK

SAYGISIZ BİR KADIN VE ARKADAŞI

Ayşe Nur adında saygısız bir kadın vardı çok saygısızdı herkese bağırırdı ve nezaket ifadelerini kimselere kullanmazdı. Ayşe Nur'un da cimri bir arkadaşı vardı onun adı ise Gamze'ydi bu kadın saygısız değildi ama çok cimriydi en ufak şeylere bile hiçbir şey yapmazdı Ayşe Nur'un dedesi vefat etti ve birçok insan geldi, arkadaşları da kimse onu yalnız bırakmadı. Cenazenin sonunda ise Ayşe Nur herkese bağırmaya başladı.

-Siz benim dedemi öldürdünüz, diye bağırırdı ve herkes onun deli olduğunu sandı ve arkadaşı onu teselli etmek için kafeye götürdü ve yemek yediler sonra ise çay içtiler ve garsonu çağırdılar:

AG: Kaç lira tuttu yani hesap?

Garson: 300 TL efendim.

Gamze: Hmm ben bir tuvalete gideyim.

Ayşe Nur: Tamamdır.

Ve gamze tuvalete gider ve bir daha gelmez

Aradan iki gün geçtikten sonra Ayşenur en yakın arkadaşının yani Deniz'in evine gitti ve orada karşılaştılar. Ve aralarında büyük bir kavga başladı.

Ayşenur: Sen neden ödemedin?

Gamze: Param yoktu.

Ayşenur: Hayır, cebinde bayağı bir para vardı.

Gamze: Tamam, itiraf ediyorum ödemedim.

Ve arkadaşlıkları bozulur.

Olaydan üç yıl sonra ikisi aynı üniversiteye giderler ve barışırlar.

Zeynep Sena
ERDOĞAN

KORKU DOLU GÜNÜM

Benim gerçekten çok korktuğum bir anımdı. Daha ikinci sınıfa giden küçük bir çocukken anneannem, teyzem ve kuzenlerim İstanbul'a, bize gelmişti. Ablam altıncı sınıfa gidiyordu. Anneannem, teyzem, kuzenlerim ve ablam annemin teyzesine gitmişti. Bende evde kalmıştım.

Sabah annem ve daha birkaç aylık olan küçük kardeşim ile birlikte annemin teyzesine kahvaltıya gidiyorduk. O gri kaldırımlarda yürüyorduk. Yürümeye devam ettikçe annem daha da çok yoruluyordu. En sonunda biraz daha yürüdük ve biraz daha yaklaştık. Annem

yorulmuştu ve susamıştı. Herhangi bir araca binemezdik çünkü kardeşim büyük, mavi bebek arabasına binmişti. Annem benden bir yerlerden su almamı istedi. O an annemin yorgunluğunun farkında olduğum için hiç tereddüt etmeden kabul ettim. O an tüm utançlığımı unutmuştum. Zaten ben küçükken çok utangaç biriydim ve hiçbir yere bir şey almaya gidemezdim ama annemin yorgunluğu bunu unutmamı sağladı. Etrafıma bakındım ve hiç market olmadığını fark ettim. Anneme söylediğimde annem bunu onayladı. Yorgun bir şekilde devam ettik. Kısa bir süre sonra annem o kadar yorulmuştu ki geri dönmemizi teklif etti. Hiç düşünmeden devam

ettim. Geri dönerken annem bana "Sena, eğer bana bir şey olursa ne yapacağını biliyorsun. Sakın korkma. Endişelenme ve sakın kal." dedi. O an annemin bu sözlerinden sonra kalbim çok hızlı atmaya başladı. Ya anneme bir şey olsaydı ya ben kardeşim, ablam ve babam tek kalsaydık? Bunları düşündüm durdum. Zaten annem büyük, mavi bir bebek arabası sürüyor, kendi çantasını ve kardeşimin ağır eşya çantasını taşıyordu. Annemden sürekli çantalardan birini vermesini istememe rağmen hiçbir şey vermedi.

En son eve korkunun iliklerime kadar hissettiğim kokusu ve duygusuyla gittim. Neyse ki korktuğum şey başıma gelmemişti. Annem eve geldiğimizde su istedi ve o an tüm yorgunluğumu, korkumu unutmuştum. Endişemin yerini mutluluk almıştı. Çünkü annem iyiydi.

Zeynep Sena
ERDOĞAN

ÇOCUK BAYRAMI

23 Nisan 1920 yılında Atatürk'ün tüm çocuklara armağan ettiği çocuk bayramıdır. Her yıl tüm dünya kutlar. Meclisin açılışını ve çocuk bayramını... Evleri, sokakları, okulları... Kırmızı ve beyaz giyinir insanlar. Kutlar, kutlar, her yerde çiçekler açar.

Her yıl kutlanmalı. İnsanlar unutmamalı. Çünkü Ata'mız bu bayramı tüm Dünya'ya armağan etti. Dil, din, ırk far etmez. Tüm dünya tüm çocuklar. Kırmızı ve beyaz bayraklar asılır camlara. Her çocuk sokaklarda... Ata'mızın armağan ettiği bu bayramı kutlamak için sokaklara çıkarlar. Elllerinde bayraklar, neşeli tüm çocuklar.

Her 23 Nisan'da ağaçlar çiçek açar, Güneş bize parıldar. Ata'mız bize bu bayramı Türkiye Büyük Millet Meclisi açıldığı için hediye etti. Özellikle biz çocukların görevi bu günü her yıl kutlamak, Ata'mızı anmak.

Zeynep Sena
ERDOĞAN

KİTAP GİBİ

Ben kendimi bir kitap gibi hissediyorum. Her insanın benden bilgi aldığı bir kitap... Çünkü arkadaşlarım, ailem ve akrabalarım benden çoğunlukla bilgi alır. Herhangi bir konuda benden bilgi alan çok kişi var. Ben büyükannem veya dedem kadar tecrübeli değilim ama yine de bana çok kişi soru sorar. Pek çok farklı konuda pek çok farklı soru. Bu beni mutlu ediyor. Kendimi değerli biri gibi hissetmemi sağlıyor. Bazen kendime "Acaba insanlar beni bir kitap olarak mı görüyor?" diye soruyorum.

Kendimi gerçekten bir kitap gibi hissediyorum. İnsanların bana farklı konularda sorular sormasını seviyorum.

Zeynep Sena
ERDOĞAN

OKULDAN EVE GİDİŞ YOLUM

Okulumdan çıktığımda okulumun sağ tarafına doğru gidiyorum. Solumda iki tane dondurmacı, sağımda ise simsiyah bir kafe ile kırtasiye beni selamlıyor ve beni iyi akşamlar diyerek uğurluyor. Biraz ilerliyorum ve bir ayakkabıcı ile minik bir fırın, o simsiyah gökyüzünün olduğu akşam bana “Hoşça kal” diyor, sesleniyor. İlerliyorum ve en sonunda yürüyüş yolunun sonuna geliyor köşesinde mavi bir market olan yokuşa giriyorum. Aşağı doğru inerken beni yeni ve eski bir sürü bina karşılıyor. Yeşil ve eski, beyaz ve yeni vb. Birçok farklı bina. En sonunda bir oto yıkamacı uğurluyor ve köşesinde kırmızı tabelası ve küçük, şirin pencereleri olan küçük bir bakkal karşılayıp bizi sokağa sokuyor. Sokağımızdan aşağı doğru inerken yeşil ve krem renklerinde bir mescit görüyor, sokağın aşağısına inince siyah ve beyaz renklerinde, kahverengi kapısı olan evime giriyorum.

Zeynep Sena
ERDOĞAN

KÜÇÜK BİR GİZEM

Yaprak adında, yirmi yaşında ve okulda yaramazlıkları ile bilinen bir kadın varmış. Kendisi annesini daha yeni kaybetmiş ve cenaze törenine gitmiş. Cenaze töreninde tanımadığı bir kadın görmüş. Tören bitmiş ve kadın koşar adımlarla oradan uzaklaşmış.

Ada o anın üzüntüsüyle kadını aramaya gitmemiş. Tam aksine eve gitmiş. O kadını düşünmüş durmuş. O gece Yaprak'ın uykusuzluk problemleri başlamış. Yaprak doktora gitmeye karar vermiş. Yolda kadını görmüş. Kadın Yaprak'ı görmüş ve hızla koşmaya başlamış. Yaprak kadını takip ederken kadına seslenmiş. En sonunda kadının kolundan tutmuş ve kadın bağırınca Ada korkudan kadının kolunu bırakmış. Kadın koşarak oradan uzaklaşmış. Yaprak çantasının olmadığını fark edince delirdiğini düşünmeye başlamış. Eve gidecekti. Sonra aklına arkadaşı Duygu'yu aramak gelmiş ama telefonu kapanmış. Eve gittiğinde bir şeyler izlemeye karar vermiş ve bunu yapmaya çalışırken her şey ters gitmiş. Yaprak artık hayattan zevk alamamaya başlamış. Ertesi gün sınıfına girdiğinde gözleri Duygu'yu aramış. Göremeyince yüzü asılmış ama sınıftakiler Yaprak ile dalga geçmiş. Yaprak annesi ve babası olmadığı için dalga geçilince oradan hızla uzaklaşmış. İlk gördüğü markete girmiş ve orada onu görmüş o kadını. Sonra kadına fark ettirmeden takip etmek için bir müşteri gibi davranmış. Kadını takip ederken biri Yaprak'a çarpmış. O sırada çarpan çocuk özür dilerken kadını aramış gözleri ama kadını görememiş. Yaprak etrafına bakınırken bir ses sessizce "Yaprak" demiş. Ses arkadan gelmiş ve Yaprak tam arkasına dönerken biri kulağına "Sen de anneni ve babanı özlemedin mi?" demiş. Bu o kadınmış! "Sen de annen ve baban gibi sorumluluklarından kaçmayacak mısın Yaprak?" demiş. Yaprak ne olduğunu anlamamış. Buradan sonrası yoktu. Yaprak kendi hayatını bir otobiyografi gibi yazmıştı ama anlamadığım bir yer vardı. Neden bana bunları hiçbirini anlatmamıştı? Çok kafam karışmıştı. Zaten Yaprak hakkında bilgi alabileceğim hiçbir yakını yoktu. Bu yüzden ne yapacağımı bilemedim. İlk olarak bu kadını bulmam gerektiğini düşündüm. Tüm gün plan yaptım. Ertesi gün uygulamak için bir plan. Yaprak'ın gittiği o

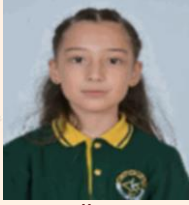

markete gidecektim. Belki kadın oranın bir çalışanıydı ya da sadece bir rastlantıydı ama elimde olan tek ipucu buydu. Yaprak'tan kalan tek ipucu... Yaprak'ın gittiği o markete gittim. Kadın yoktu. Zaten bir şey bulabileceğimi sanmıyordum. Tam tüm ümidimi kestiğim an o kadını gördüm. Görevliler ile aynı şeyleri giyiyordu. O zaman gerçekten bu marketin bir çalışanı olduğunu doğruladım. Bende normal bir müşteri gibi ona soru sordum. Kadın bana "Şuradaki reyonlarda bulabilirsiniz." dedi. Kadın çok cana yakındı. Teşekkür ettim ve ona ismini sordum. Adının Alya olduğunu söyledi ve beni bir yere gelmem için beni ikna etmeye çalıştı. Bende bir sorun olmayacağını düşündüm ve onun samimiyetine teslim olmuş oldum. Onu takip ettim. Sonra Alya bir bıçak çekti. Korkmaya başlamıştım. Alya bana "Senin sonunda onun ki gibi mi olsun istersin?" dedi. Ben de hayır anlamında başımı salladım ve yutkundum. Alya bana "O zaman arkana bakmadan git ve sakın herhangi birini aramaya çalışma!" dedi ve bağırdı. Bende çıktım.

Beni gözetlediği için hiçbir şey yapmadım. Bundan iki ay sonra Alya'nın bir seri katil olduğunu ve yakalandığını öğrendim. Çok mutlu olmuşum. Artık endişelenmeme gerek kalmamıştı.

Beril GÜNASLAN

23 Nisan Şiiri

Bazıları siyah gözlü
Bazıları mavi gözlü
Ayrım gözetmeksizin
Tüm çocuklar mutlu

Çocuklar mutlu neşeli
Kimi siyah kimi beyaz tenli
Bütün çocukların bugün
Yerinde keyifleri

Bu masmavi dünyada
Çocuk sayısı çoktur
Ama hiçbirinin
Ülkesinde bayram yoktur.

Eren GÖRÜRSEN

10 KASIM

5 geçiyordu saat 9'u

Bir siren sesi duyuldu.

Bütün ülke sanki vuruldu,

Artık atam melek oldu.

Yarıya indi bayraklar,

Ağlıyor analar babalar.

Atam için tören yapacaklar,

Korkuyor askerler, komutanlar.

Hiç unutmam 10 KASIM 1938,

Sanki tutuldu gökyüzü ve deniz.

Sanki yıkıldı bütün kalbimiz.

Ruhun şaad olsun atam!

Biz her zaman askeriniz...

Eren GÖRÜRSEN

23 NİSAN

Öyle bir gün olsun ki mesela,
Çocuklar kafa tutsun savaş dolu Dünya'ya.
Ne kin olsun içlerinde, ne de riya.
Barış için çabalasınlar el ele, yan yana.
Meclisimizi kurdu taştan,
Yaş aktı mavi bakıştan.
Ne çok uğraş verdin en başından.
Unutmadık bugün 23 Nisan.
Çocukluğa has bir duygu.
Atam sen toprağında rahat uyu.
Verdiğin günle çocuklar mutlu.
Geleceğe bakıyoruz artık umutlu.

Eren GÖRÜRSEN

KIZILAY

Koca bir umut oluyorsun insanlara,
 Dokunuyorsun enkazda kalan canlılara,
 Bazen buz gibi havada sıcak bir çorba,
 Umut katıyorsun, ışık katıyorsun bakışlara.
 İnsanlarda bazen yoksulluk, bazen muhtaçlık,
 Tüm Dünya'ya yardım edin elin çok açık.
 Sen varken Dünya' da olmaz yoksulluk.
 Öyle bir kuruluşun ki elin apaçık.
 Tüm insanlığa yardıma koşarsın,
 Enkazları tırnağınla kazarsın.
 Tüm Dünya'ya nam salarsın.
 Damarlarımda dolaşan kansın.
 Acıkmışlara verir konserve,
 Aracından eksik olmaz battaniye.
 Bazen sıcak bir çorba, bazen kahve...
 Kızılay umut oluyorsun her haneye.
 Siz, büyükler sakın korkmayın,
 Bir ünite kan, sizde bağışlayın.
 Sakın Kızılay'ı yalnız bırakmayın.
 Yardımlaşmayı sakın unutmayın.

Eren GÖRÜRSEN

ÖĞRETMEN

Alfabeyi aşıladınız damarlarımıza,
Işık oldunuz, güneş oldunuz sınıfımıza
Bir sürü öğrenci yetiştirdiniz yurdumuza.
Bakın eserlerinize, doya doya.
Çoğumuza öğrettiniz paylaşmayı,
Öğrettiniz hızlı okumayı.
Akşam olunca ders çalışmayı,
Sabah erken kalkmayı...
Annem den sonra ikinci anam,
Bize hep dediniz önce vatan.
En büyük öğretmendir ATAM.
Merak etmeyin emin ellerde vatan.
Ayırmadınız bizleri,
Sevdirdiniz herkese dersi.
İşiniz zor, güçtür öğretmesi.
İşte bu yüzden seviyoruz sizleri.

Eren GÖRÜRSEN

ÜRKEK SOKAKLAR

Ürkek sokaklarda yürüyorum,
 Hatıralar bitmiyor.
 Sanki dipsizlik çukurunda yaşıyorum.
 Aklıma gelen ilk cümle,
 Ürkek sokaklar,
 Anılar bitmiyor.
 İçimdeki ıssızlık bitmiyor.
 Utandırıyor beni karanlıklar.
 Geçmişte yaşadığım hatıralar var.
 Olacak şeyler, doğacaklar var.
 İçimde hissettiklerim ve
 Hissetmediklerim var.

Gülce Mina GÜRYEL

23 NİSAN

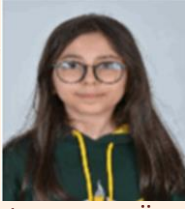
23 Nisan 1920'de,
Gazetelerde atam,
Yazıyor, yazıyor!
Meclis açılmış.
Atam armağan etmiş güzel çocuklarımıza!

23 Nisan 1920'de;
Sarıyor güneş dört bir yanı.
Mutluluklar çocukların
Armağanı atamın.

O günü unuttuk sanmasın,
Kutladık neşeyle 104 yıldır.
Bir gün değil her gün,
Mutlu olmalı ülkemizin çocukları.

Gülce Mina GÜRYEL

TUTULMA

Ben sana tutuldum mu? Tutuldum elbette.
 Bende idi hasretlerin en ürkütücüsü.
 Delirirdim sen ne kadar ıraksan,
 Aşk değil hiç dolmayan bir yürekti bu.
 Ben sana tutuldum mu? Tutuldum doğrusu.
 Seni görünce tamamlandım. Yeniden doğdum.
 Biri vardı üzülen; gecelerce,
 Biri vardı seni seven: o bendim.
 Ben sana tutuldum mu? Tutuldum en derinden.
 En açmayan karanfiller açtı içimde.
 Ömrümü süsleyedin,
 Sen benim boz bulanık hayatımda.
 Ben sana tutuldum mu? Tutuldum öyle ya
 Bir yola ulaştım seninle,
 Ve o zaman kaybettim seni.
 Ben sana tutuldum mu? Tutuldum elbette, ya sen?

ATÖLYEMİZ

Çalıştık, eğlendik, öğrendik.

